Ч. 55 Середа 11 (23) марта 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за злеженем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Вчерашне перше засїданє Палати послів заінавґурувало нову сесию Ради державної але як — того годї зовсїм ясно сказати; не можна ще із сего першого засїданя анї здогадувати ся, що засїданя підчас цїлої сесиї будуть зовсїм спокійні і наради будуть відбувати ся мирно і обєктивно, анї не можна також сказати, що опозиция схоче за всяку цїну держати ся давної тактики. А вже таки зовсїм не можна того сказати, щоби справи національні зійшли на дальший плян а перевагу взяли чисто лиш справи економічної натури. О скілько з першого засїданя можна судити, здаєсь лиш то бути певним, що всї партиї парляментарні з виїмкою хиба одних шенерерівцїв прийшли до того переконаня, що не може так бути, як було доси, але ще не винайшли виходу із запутанин та колотнечі. В палатї послів явили ся вчера майже всї посли. Перед парляментом стояло множество людий а ґалериї були битком набиті. На лавах мінїстерских засїли президент мінїстрів ґр. Тун і всї мінїстри. Засїданє відкрив найстарший віком пос. архімандрит Цуркан з Буковини а в своїй промові висказав бажанє, щоби палата з повним пожертвованєм взяла ся до працї і тим заслужила собі на вдячність народів. Всїх повинен одушевляти памятний той день, в котрім Є. Вел. Цїсар кінчить 50 лїт свого повного слави панованя. Наконець піднїс бесїдник трикратний оклик в честь Є. Вел. Цїсаря.

По сконстатованю комплету і по покликаню секретарів та по зложеню посольского приреченя новими послами приступлено до вибору президента палати. Віддано 241 карток, межи тими 44 порожних отже важних голосів було 197. Пос. Фукс з нїмецкої партиї клерикальної дістав 195 голосів і вибраний президентом палати. (Грімкі оплески по сторонї правицї; шенерерівцї кричать).

Вже по оголошеню вибору почав Шенерер, а за ним і єго товариші викрикувати називаючи вибір „великим свиньством", а коли відтак президент Фукс почав промавляти, шенерерівцї робили страшенний крик. Серед того крику сказав др. Фукс, що буде поступати обєктивно і заявив, що після єго думки ухвалене внесенє Фалькенгайна було лиш провізоричне і тепер вже не обовязує. — Відтак промовив пос. Перґельт іменем нїмецких поступовцїв, Штайнвендер іменем партиї людової, ґр. Штірґ іменем більшої посїлости і Люеґер іменем християньских социялїстів, що закон Фалькенгайна ухвалений в справі заостреня реґуляміну не перестав правно обовязувати, а Перґель і Дашиньский поставили відтак внесенє, щоби ґр. Баденїго поставити в стан обжалованя. — Вольф і Шенерер заявили ся против президентури Фукса, бо він був членом давної президиї. Шенерер поставив навіть внесеня, щоби Фукса уважати за такого, що провинив ся против держави і щоби єго поставити перед суд. За сим внесенєм голосувати всего лиш 5 шенерерівцїв, а факт сей можна уважати за доказ, що опозиция поки що не хоче робити обструкциї.

Опісля ґр. Тун поясняв проґраму правительства і сказав, що оно уважає першою своєю задачею завести знову упорядковані відносини в парляментї і правильний хід законодавства, особливо тепер, коли в інтересї сили держави і єї економічного скріпленя треба конче зробити угоду з другою половиною держави. Задля полагодженя сеї справи відкликує ся правительство до всїх, котрим повага держави лежить на серци і котрим значінє парляментарних форм єсть дороге. Вірне історичним традициям австрийскої держави буде правительство супроти всїх народів і жителїв сеї держави руководити ся при веденю публичних справ найвисшою засадою справедливости. Сеї засади буде правительство придержувати ся обстаючи за правом і порядком та повагою при рїшаню всїх справ, які будуть вимагати конституцийного залагодженя чи то на поли полїтичнім чи економічнім. Правительство буде длятого підпирати всї пожиточні суспільні реформи, жаданя культурного поступу, піднесенє материяльних відносин населеня, іменно же тих широких мас, що жиють з доходу їх працї. Підпиранє промислу і рільництва лежить в інтересї державної спільности і длятого буде правительство як найбільше ними опікувати ся. Правительство має повну надію, що на сїм поли щезнуть всї ріжницї партийні а всї сили сполучать ся до спільного дїланя як в економічнім так і полїтичнім інтересї держави.

На внесенє Штайнвендера ухвалено завести дискусию над сею проґрамою правительства. Відтак слїдувало кілька внесень, межи иншими внесенє Кайзера і Гофмана в справі поставленя ґр. Баденїго в стан обжалованя і таке саме пильне внесенє социял-демократів; пильні внесеня пос. кн. Ліхтенштайна і пос. Функе в справі знесеня розпоряджень язикових і вибору комісиї для закона язикового. — Слїдуюче засїданє назначено на середу.

6)

Мамин син.

(Повість з нїмецкого — Артура Цаппа.)

(Дальше).

Але надійшла недїля а Отто не прийшов. Хора була цїлий день дуже неспокійна і що кілька хвиль сїдала в ліжку, наслухуючи, чи не іде єї любимець. На другий день збільшила ся горячка о один степень. Она не нарікала, але що єї думки займали ся безнастанно улюбленим сином, видко було по єї очах і чути по мимовільних зітханях.

Кароль заявив готовість написати до Оттона. Але она сильно тому спротивила ся.

— Нї, нї, борони Боже! Він вже сам прийде на другу недїлю. А до того часу я буду здорова. Чого страшити бідного хлопця.

Але Каролеви було жаль дивити ся, як она в тихім смутку нидїла. Тому й написав потайки кореспонденцийну карту до брата і усильно єго взивав, аби зараз прийшов, бо мати заслабла і хоче єго конче бачити.

Але минули два, три днї, а пан референдар не показував ся на Руґійский улици.

Кароль був в души обурений на Оттонову безсердечність. В пятницю вечером постановив сам пійти до брата. Він навіть не мав часу переодїти ся. Вложив лиш сьвіжий ковнїрик і потягнув кілька разів щіткою по своїй щоденній одежи, що носила на собі не один знак роботи в варстатї і пустив ся чим скорше на Найенбурґску улицю.

Була вже може девята година вечером, коли він запукав до мешканя брата. Служниця з чепурною, вузкою, білою стяжкою на голові отворила двері і вихилила ся до сїний.

— Чи пан Кестер дома? — спитав вічливо Кароль.

Дївчина захмурила ся, оглянула єго від ніг до голови і відповіла з горда, закинувши уста і немов з докором:

— Пан референдар краєвого суду суть дома!

Кароль почервонїв, але лиш стиснув раменами та рівночасно хотїв увійти. Однако дївчина заступила єму умисне дорогу в напів отворених дверех і спитала міряючи стоячого перед нею поглядом, в котрім видко було погорду на вид єго одїня;

— Чого хочете від пана референдаря?

Каролеви ще більше ударила кров до голови. Він вже й так був лихий і нетерпеливий і задля далекої дороги і задля Оттонової байдужности.

— Я то вже єму сам скажу — відповів голосно і дуже рішучо та взяв за клямку від дверий.

Але дївчина не дала ся застрашити; з цїлої сили приперла ще більше двері і просто заявила єму:

— Без попередного зголошеня не можу нїкого впустити. Хто ви?

Терпеливість Кароля скінчила ся. З словами: — Дайтеж спокій з своїми дурницями! — отворив двері на встяж і відсунувши дївчину на бік, війшов до сїнок. Переймаючий крик роздав ся з уст дївчини. Двоє дверий отворило ся рівночасно. В одних появила ся якась старша панї з наполоханим, зміненим лицем, в других Отто, що не пізнав з разу брата в напів темних сїнях.

— Що тут? — озвали ся два голоси, господинї і Оттона.

— Ет, я хотїв лиш відвідати мого пана брата — відповів голосно з відтїнком насьмішки — але менї здає ся, що у тебе треба вистоювати перед дверми, як би ти вже був мінїстром.

Кароль підійшов до брата, що настрашений зігнув ся і мимохіть подав ся взад до комнати. Кароль пішов за ним. Коли замкнув за собою двері, задержав ся здивований. Комнату осьвітлювала велика, ясна, висяча лямпа і менша лямпа столова аж до найдальших закутків. По цїлій хатї розходили ся пахощі з отвореного, хорошого фляконика, що стояв на бюрку. Отто сам був парадно одїтий, у фраку, білій краватцї і лискучих лякиркових черевиках на ногах. На софі лежав елеґантний кляк.

Отто дивив ся понуро на брата, що в своїм простім одїню, яке виказувало ще слїди ро-

Новинки.

Львів дня 22-го марта 1898.

— **Іменованя.** П. Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував управителя ц. к фахової школи деревної в Коломиї, Фридр. Калляя, директором того заведеня. — П. Мінїстер рільництва іменував лїсового практиканта Стеф. Кроковского ад'юнктом лїсової інспекциї.

— **Перенесеня** Дирекция почт і телеграфів перенесла ц. к. почтового офіцияла Володисл. Фалишевского з Живця до Хшанова.

— **Огнї.** З Лїська доносять: Дня 12-го марта о годинї 1-ій в ночи вибух грізний пожар в тутешнім середмістю. До пів години стояло в огни десять жидівских домів. О ратунку не було бесїди, бо всї дахи тих домів творили властиво один дах, а під деревляними дахами було повно пального материялу. Шкода доходить до 40.000 зр. і була в значній части обезпечена, лише два доми не були обезпечені. Двайцять чотири жидівских родин лишило ся без даху і найконечнїйших средств. Мешкаючий в домі Ішухима Грабша ґеометер п. Леопольд Дадей ледве спас ся з житем з родиною. Місцева сторожа огнева угасила пожар около 4-ої години над раном.

— **Нещастні пригоди.** Неосторожність при стинаню дерев по лїсах стала причиною смерти кількох людий. І так дня 15-го лютого около 3-ої години з полудня Іван Демчишин, 35-лїтний селянин з Литвинова, підгаецкого повіта, жонатий, отець двоїх дїтий, занятий стинанем дубів в підгаецкім повітї хотячи уступити ся перед упадаючим дубом, піткнув ся і упав на землю просто під дерево, котре убило его на місци. — Того самого дня Михайло Копач і Андрій Лончак, вислані вiйтом з Вилева, мілецкого повіта, до лїса, стинали дерево, призначене на направу мостів. При тій роботї підсунув ся Лончак так нещасливо під дерево стинане Копачем, що оно надаючи ударило его в голову і убило на місци. — Така сама доля стрітила дня 19-го лютого Йосифа Папроцкого, селянина з Пникута, в мостискім повітї. — Дня 21-го лютого убило дерево в голешівскім лїсї, жидачівского повіта, робітника Максима Коротача з Новошина. — Дня 22-го лютого в лїсї званім „Батовиця“ на обшарі двірскім в Краснолїсю коло Славентина, підгаецкого повіта, убило дерево жида з Болшівця Герша Давідсберґа чи Апфельберґа.

— **Поміч для селян.** Видїл краевий позволив доси затягнути позички на підмоги для селян навіщених тамтогорічним неурожаем і елементарними нещастями отсим повітам: коломийскому в квотї 30.000 зр. і забезпечив трилїтні відсотки від квоти 8000 зр.; борщівскому в квотї 25.000 зр. а відсотки від суми 10.000 зр., каменецкому в квотї 5000 зр.; калускому 6000 зр., горлицкому 6000 зр., бжескому 11.812 зр., львівскому 20.000 зр. а відсотки забезпечив від 10.000 зр., коросняньскому 15.000 зр., а відсотки від 10.000 зр., бохеньскому 11.000 зр., а відсотки від 10.000 зр., ропчицкому 6000 зр. і від тої суми відсотки, перемиському 8000 зр., староміскому 15.000 зр., відсотки від 10.000 зр., вадовицкому поки що в квотї 15.000 зр. і мостиському 24.000 зр. Видїл краевий відмовив дозволу на позички задля перетяженя повіта понад 50 проц. податку (на що може дати дозвіл лише Сойм) повітови равскому, котрий жадав 15.000 зр. і велицкому, що жадав 60.000 зр. Повіт бохеньский жадав 50.000 зр., староміский 20.000 зр., а вадовицкий жадае ще 49.000 зр.

— **Намірене убийство.** Вчера перед полуднем явив ся в мешканю капітана Н. при Городецкій улици якийсь незнакомий чоловік і заставши дома лише служачого Івана Пахольчука, сказав ему, що прислав его там капітан, аби направив зелїзне ліжко. Пахольчук не підозріваючи нїчого, впустив того чоловіка до мешканя і він взяв ся до роботи. По хвили заявив незнакомий, що ему треба сокири, а що сокири у капітана не було, зійшов на долину і десь собі еї визичив. Вернувши на гору почав знов щось майструвати коло ліжка, але коли Пахольчук відвернув ся до него плечима, ударив его незнакомий сокирою в шию. Пахольчук обернув ся, а тодї одержав другий удар сокирою в чоло. Розпочала ся страшна боротьба о житє. Пахольчук, сильний хлоп, мимо утрати крови витягнув напастника до сїний і наробив крику. Однако розбійник скористав з хвилевого ослабленя покалїченого і видер ся ему з рук, заки ще надбігли люди на поміч. Пахольчука відвезено до шпиталя, а за злочинцем заряджено слїдство.

— **Сумна пригода** лучила ся оногди в Тернополи. До мешканя Рифки Шапірової, що займала ся потайним вивозом спіритусу з Тернополя до доохрестних сїл, зайшла несподївано комісия професийних функционарів, аби зробити ревізию. Шапірова мала як раз дома кілька міхурів спіритусу і хотїла їх скрити перед ревізорами, в чім помагала їй вісімнайцятьлїтна еї дочка. Один міхур з спіритусом хотїла дочка сховати на припічку, але міхур випав їй з рук на розпалену кухню, спіритус експльодував і запалив ся і дочка Шапірової погибла в огни.

— **Зміна властителя.** Маетність Майдан середний коло Отинії купив п. Йордан з Кракова від спадкоемцїв Альфреда Дубса.

— **Оперовий злодїй.** Сими днями зловлено в віденьскій опері надворній злодія в хвили, як витягав якійсь дамі з кишенї портмонетку. Зловлений пташок виглядае по паньски і називае себе Антонїо Альфаро, родом з Наварри (в Іспанїї). Перед місяцем вийшов він з вязниці в Більбао і за той час „оперував“ кишенї оперової публики в Медіолянї, Туринї, Веронї і Інсбруцї. Віденьска полїция пізнала в нїм злодія, що ще в 1886 р. вславив ся множеством крадежий в опері. Тодї назвав себе Антонїо Фернандез і представив себе комівояжером з Маскара в Африцї. Стверджено також, що був він караний за крадежі в Монахії, Шафгузї, Ментонї і в многих іспаньских містах та що належить також до міжнародної злодїйскої спілки.

— **На сибірскій зелїзници** заосмотрено всї особові і тягарні поїзди знаменито функционуючими рухомими зелїзничими апаратами телефонїчними. Той апарат, з Декертовим голосномовним мікрофоном, служить до кореспонденциї межи поїздом на вільнім шляху а найблизшою стацию. Як доносять з Челябиньска, мінїстер комунїкаций, їдучи зелїзницею сибірскою, пробовав той апарат і переконав ся о добрім его функционованю.

— **Любов не старіє ся.** В Ріфлїнґ, під Лїнцом, розіграла ся характеристична драма межи двома сестрами по причинї любови. Сїмдесятьлїтна Рожа Ґруґмілер замордувала свою 80-лїтну сестру Марию Ґруґмілер. Обі старухи любили ся в 69-лїтнім мущинї і сварили ся часто з собою. Убийство то сповнила Рожа ще р. 1896 і доси удавало ся еї уникати руки справедливости, хотяй було проти неї підозрінє. Недавно доперва найшли ся повні докази і злочинницю арештовано.

боти, становив ярку противність до того елеґантного окруженя.

— Чи можу знати — почав, не вкриваючи свого гніву — що то мае значити? Звідки ти приходиш до того, щоби находити мое мешкане з таким криком і гуркотом?

— Не бери менї за зле — відповів Кароль з глумом, який, против его вдачі, обудив ся в нїм нагле в наслїдок поведеня дївчини а відтак принятя зі сторони Оттона — не бери менї за зле, що я тобі не передав насамперед мого білету, як велить звичай у порядних людий. Я случайно забув его. — Ти певне запрошений на вечерю до мінїстра?

— Лиши твої дурні дотепи — крикнув референдар з гнївом.

Кароль поступив кілька кроків від дверий. Глум і насьмішка щезли нараз з его лиця, котре прибрало тепер поважний вигляд.

— Чи ти одержав мою карту! — спитав і поглянув остро на брата. Отто мимохіть відвернув очи. На его лици і в рухах появили ся якби заклопотане, він взяв зі стола рукавички і удавав, що уважно їх оглядае.

— Карту? — спитав і надумав ся немов собі щось пригадував... ага так — так... Матери певне вже лїпше?

— Нї, гірше їй, а тому винен ти!

— Я?

Отто зробив недовірюючу міну і спробовав усьміхнути ся.

— Так, ти! — потвердив Кароль. — Але то не перешкаджае тобі іти на баль і бавити ся.

Отто затремтїв, его руки замикались і отвирали ся; темний румянець розлив ся по цїлім его лици аж до чола. Его уста порушали ся, але він не міг вимовити нї одного слова.

— Знаеш, чому она слаба? — говорив Кароль дальше тим самим голосним, обжалoвуючим тоном.

Молодший здвигнув плечима.

— Бо ти злий, безсердечний син — сказав ему Кароль в очи.

Референдар тепер таки розгнївав ся і махнув гордо на брата рукою, аби мовчав:

— Дуже тебе прошу...

— Бо ти безсердечний, безсовістний чоловік — перекричав его Кароль, котрому з гніву набігла жила на чолї і котрий мусїв тепер виповісти всьо то, що вже від тижднїв в нїм кипіло. — Колиб ти був виповняв свій обовязок, то мати не була би потребувала ходити до тебе і перестудити ся. А колиб ти не мав тих всїх паньских забаганок і примх, та колиб не жив понад твої средства, то та стара, бідна женщина не потребувалаби запрацьовувати ся ногами при машинї.

Старший брат оглянув ся насьмішливо здивованим поглядом по компатї.

— Треба тобі справдї признати, ти маеш добрий смак, у тебе всьо як у якого барона. Але я на твоїм місци не міг би жити в таких розкошах, бо мусївби собі сказати, що то всьо походить з поту моеї матери. Навіть он-то там! — Він вказав на флякон пахощів на бюрку і понюхтїв носом у воздусї, а замітив з насьмішкою: — Правда, тобі конче треба, аби від тебе гарно пахло!

— Безличність! — крикнув обурений референдар, випрямив ся і змірив брата згірдно очима від ніг до голови, що мало томуж вказувати на его низьке суспільне становище. — Як ти сьмієш, ти...

— Я? — перебив Кароль і приступивши аж до самого молодшого брата, видержав его гордий погляд з лискучими від гніву очима. — Я? Ну скажиж, хто я е? Лиш нужденний робітник, простий ремісник. Але мій гріх не був для тебе простим, ти пане референдарю. А знаеш що я ще? Я твій старший брат і тому сьмію хоч раз сказати тобі щиру правду, бо не можу дивити ся, як мати задля тебе мучить і журить ся, а мае за те хиба лиш чорну невдячність. І хочби ти сто раз був мінїстром, то я не мінявсь би з тобою, бо хто есть злим сином, той мусить бути і злим чоловіком!

Він все ще дивив ся визиваючо на молодшого брата і ждав хвилю як би надіяв ся якої відповіди від него. Але Отто не відзивав ся нї словом; з его повислого на груди лиця уступила нараз вся кров.

Кароль кивнув ему скоро головою, відвернув ся і пішов до дверий. Чути було як его тяжкі, різкі кроки роздавали ся по коридори. Відтак всьо утихло.

Отто стояв як здеревілий посеред компати і дивив ся на стелю прикусуючи зубами уста. Нараз стрепенув і оглянув ся довкола себе мутними, непевними очима, немов би пробудив ся з якого прикрого, томлячого сну. Тепер вхопив наглим, нервовим рухом за вилогу свого фрака, в котрих дірцї була віткнена біла пахуча рожа. Він вирвав еї звідтам і кинув далеко від себе на підлогу. Відтак приступив скоро до софи, кинув ся як довгий на неї і закрив руками лице і очи.

Так лежав довго, довго і боров ся докорами совісти, які обудили ся в нїм в наслїдок правдивих, але безоглядних слів брата.

Минула година або й більше, як він вкінци підвів ся з софи. Він знов стояв якийсь час задуманий глядячи кудись перед себе. Его уява несла его в одно місце. Він чув заманюючу, веселу музику, а перед его очима проно-

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Добрі ради.

Читайте все, бо добре все знати, хоч не все робити.

— Дещо про банки і банкові інтереси (І.) — Що то банки? — То такі заведеня, що позичають і помагають позичати гроші (посередничать в кредиті) і пускають гроші в курс (міняють грубі банкноти на дрібнійші гроші, вимінють чужі гроші на наші або наші на чужі). Головна задача банків в тім, щоби зібрати гроші з відтам, де їх подостатком, і пускати туди, де їх потреба. Банки длятого позичають самі і стають ся довжниками та платять проценти, і позичають другим, отже стають ся вірителями і беруть проценти. Коли банк сам позичає гроші для себе, то каже ся, що він робить пасивний інтерес, коли позичає другому, то робить активний інтерес. Банк може займати ся також торговлею, виплатою і обезпеченєм. Первістно займали ся банки лиш мінянем гроший, головно в Італії, де міняльники сиділи в місті на лавках (від чого пішла назва: „банк“), бо в давних часах було в Італії дуже богато маленьких держав, а кожда така держава, ба й деякі більші міста вибивали свої гроші, отже що кілька або кільканайцять миль треба було мати инші гроші. Банкіри мусїли мати задля того більші запаси всїляких гроший, не могли їх уживати до чого иншого і длятого казали собі за міняне платити провізию. Але попри то зачали они й позичати гроші на короткий час на застави, а що до того взяли ся були насамперед Льомбарди в північній Італії, то ще й до нинї такі банки, що позичають гроші на застави (заставничі банки), називають ся льомбардами (інтерес льомбардовий). В давнійших часах було небезпечно возити ся з великими грішми, а ще труднійше було їх посилати, бо не було почт; купці передавали для того одні другим лиш квіти на гроші до таких банкірів, а той квіт можна було у них зміняти. Такі квіти називали ся для того змінками (по німецки — векслями), отже давні банкіри займили ся так само як і нинїшні банки змінковими або векслевими інтересами. В той спосіб почали ся найважнійші активні інтереси банкові. — Нинї хто має велику готівку, не держить еї дома, бо то небезпечно. В давних часах було ще небезпечнійше, бо всюди волочили ся цїлі ватаги розбійників. Люди, що мали більші капітали, віддавали їх в чужі, але безпечні руки, до таких, котрі самі мали або готові гроші, як н. пр. згадані міняльники, аби мали склади золота і срібла, як н. пр. золотарі, котрі задля безпечности від зло..їв і огню мали муровані склепи з зелїзними дверми і добрими замками а крім того держали ще сторожів на ніч. Таким людем віддавано гроші на переховок або на склад, в депозит. За то треба було щось платити. Пізнїйше, ті, що давали свої гроші в депозит, позваляли банкірам обертати своїми капіталами, а замість їм платити, казали ще собі платити проценти. В той спосіб з банку робив ся довжник і заводив ся пасивний інтерес банковий. Р.ч очевидна, що коли банк ставав ся довжником, брав ся до пасивного інтересу, то мусїв поприто вести й великий активний інтерес, щоби міг кождої хвилї сплатити свій довг. Банк мусїв кождої хвилї мати в запасї більшу готівку, а своїм знов довжникам мусїв визначувати речинець сплати і висоту процентів, після того як єму було потреба.

— Мішанка на пашу, котра складає ся з вівса, вики і горошку дає добру і здорову пашу, доки єсть молода і смачна не ослабляє плодовитости ґрунту, а поле лишає ся по нїй чисте і сильне під управу ріпаку, жита і т. д. Мішанку таку треба сїяти зараз з першою весною меншими кусями, що 14 днів, а що насїнє коштує досить дорого, то не треба сїяти більше, як лиш тілько, щоби стало на зелену пашу, бо она яко суха паша не так вже добра, хиба що нема конюшини і она мусить еї заступати. Після того яка цїна насїня, треба брати більше або менше вики і горошку, найлїпше дві третини струко.ого насїня а одна третина вівса. Часом мішають ще ячмінь, бобик, гречку і кукурузу. Чим густїйший засів, тим лїпше. В сторонах де ґрунти бувають сухі, лїпше сїяти на поле зоране перед зимою, котре має ще в собі вогкість з зими, як на поле сьвіжо зоране. Звичайно сїє ся насамперед вику, скоро лиш земля до того надає ся, бо морози їй не шкодять, а відтак з початком червня можна вже косити.

— Австральска цибуля — небезпечна конкурентка нашої, готова ще зовсїм нашу закасувати. Цибулю сю спроваджено в послїдних роках з Австралії до Европи і показало ся, що она не лиш в смаку і запаху єсть лїпша від наших найлїпших родів цибулї, але що ще важнїйша річ, єсть значно плодовитша від нашої. Австральска цибуля дає на 100 квадр. метрах (1 ар.) 236 більше як наші найбільші цибулї, єсть дуже велика, а можна еї розмножувати не лиш з насїня, але й з цьвітових цибульок. Австральска цибуля пускає 5 до 6 трибухів (дутчастих череднїв), на котрих межи цьвітом, подібно як в чіснику або рокамбулї, вирастає ще на кождім трибуху по 20 до 30 цибульок (отже на однім корчику 150 до 200), котрі можна садити, а з котрих на другий рік вирастають також великі цибулї. З 10 старих цибуль можна тим способом розмножити собі без насїня 1500 до 2000 цибуль. Австральску цибулю називають длятого цибулею будучности і гадають, що она з часом зовсїм випре теперішну нашу.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 22 марта. Полуднево славяньский клюб визначив одноголосно пос. Ферянчича яко кандидата на одного з віцепрезидентів палати.

Париж 22 марта. В портах воєнних Шербурґ і Брест розпочала ся вчера мобілїзация північної ескадри на пробу.

Льондон 22 марта. Відзив „Прав. Вістн.“ в справі відкликаня російских інструкторів з корейскої армії уважають тут за велику побіду японьскої дипльоматиї. Росия під пресиєю Япану мусїла уступити ся з Кореї, бо поки ще не має ще достаточної воєнної сили на далекім Всходї.

Мадрид 22 марта. Після тутешних ґазет мав російский посол в Вашінґтонї заявити президентови, що Росия уважає справу кубайску за обходячу лиш Ішпанїю, а коли би якась держава схотїла помагати повстанцям на Кубі, то годї би не признати такого самого права якійсь другій державі, що схотїлаби помагати Ішпанії.

...сили ся як вихор танцюючі, веселі і розбавлені пари. Найкрасша з усїх красних панянок була Костуся Ґерінґ, дочка радника краєвого суду.

....З грудий молодого чоловіка вирвало ся тяжке зітхнене. Вкінци він з рішучим рухом здоймив з себе фрак і кинув єго на софу. Відтак згасив лямпу і засьвітив стоячу на столику коло ліжка сьвічку. Охота до танцю і забави все таки відійшла у него.

VI.

На другий день по полудни появив ся Отто при Руґійскій улици. Він все таки не міг в чертах і рухах укрити своеї злої совісти, коли приблизив ся до хорої.

— Не гнївайте ся на мене, мамо — сказав загикуючись — що я не прийшов скорше. Але....

Она не дала єму договорити. — Дай спокій, Оттонцю, — перебила. — Яж знаю, що як би був мав час, то був бись прийшов. — Цїле еї лице сияло, она взяла єго руку, гласкала еї і стискала. А коли він вкінци витягнув з кишені кілька бросквинь і подав їй, поглянула старушка триюмфуючо на Єлену Ціммерман, немов би хотїла їй сказати: „А що, не говорила я? Чи не любий то, не добрий син?“

Єлена Ціммерман війшла за Оттоном до комнати. Она отворила єму а коли він поглянув на неї здивовано, сказала, що єго отець приймив еї, аби доглядала недужої і вела домашне господарство. Єго она зараз пізнала, хоч нїколи не бачила, бо мати так їй описала свого сина, що она вже в своїй уяві добре собі єго представила.

Отто сїв на краю ліжка в головах матери, між тим як Єлена Ціммерман мусїла на приказ хорої сїсти собі на кріслї в ногах постели. А тепер мусїв Отто оповідати, як він провів послїдний час. Отто не дав ся довго просити. Він оповідав, що одного вечера був у свого приятеля Марквальда, що спросив до себе кількох товаришів на малу забаву і на карти. Забава була дуже весела а для него попри приємність вийшла й користь з того, бо виграв пятнайцять марок. Иншого знов вечера був запрошений на чай до Ґерінґів. Радник Ґерінґ, єго настоятель в суді, дуже добрий чоловік і любить дуже єго, Оттона. В товаристві радник незвичайно милий і веселий, в єго малій родинї — має лиш дочку і сина — бавлять ся все щиро і невимушено.

Пані Кестерова слухала сина з очевидним вдоволенєм і від часу до часу дивила ся на Єлену Ціммерман поглядом, в котрім перебивала ся гордість і материньска любов. І Оттонові очи звертали ся часто на миле і сьвіже лице молодої дївчини і кілько разів піднесла она до него свої поважні, чорні очи, не залишив він нїколи виразити в своїх чертах подив для еї хорошої і гарної стати.

Коли Кароль по роботї війшов вечером до комнати, кивнув братови приязно головою, немов би між ними нїчого не зайшло вчерашного дня.

— Ну і ти тут, Отто! — повитав єго вічливо і простягнув до него руку. Отто вагуючись, поволи подав і свою руку братови. Хоч Кароль і не так помиляв ся, коли вчера випровів єму кілька слів правди, то однако обидив єго почутє достоїньства і Отто не міг єму того так скоро забути.

(Дальше буде).

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (кліш зроблений за границею). Коробка того листового паперу враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.